

om regeringens tilsagn på ventelisteområdet, når de udlægger det på den måde, at regeringen har sagt, at vi garanterer. Regeringen har, som jeg citerede, sagt, at det er en målsætning, vi arbejder for, og som vi arbejder seriøst for, og som regeringen også har givet kommunerne økonomisk råderum til at arbejde for.

Og lad mig så tilføje omkring dagsordenen, at det, det drejer sig om, er spørgsmålet: Hvor mange penge skal der stilles til rådighed for at afskaffe ventelisterne? Og når der i den af hr. Kristen Touborg foreslåede dagsorden står, at Folketinget pålægger regeringen at give kommunerne så mange penge, at de kan foretage de nødvendige investeringer i f.eks. det antal pladser i daginstitutioner, der kan fjerne ventelisterne, er der kun ét spørgsmål, der knytter sig her til, nemlig: Hvor mange penge er det?

Det, som hr. Kristen Touborg – hvis SF overhovedet har gjort op, hvor mange penge de mener der skal bruges – meget let risikerer at opleve, er det, som regeringen har oplevet de sidste år: at man sætter pengene af, og man aftaler en ramme, der gør, at man kan opfylde pasningsgarantien. Og hvad sker der så? Så sker der det, at ventelisterne vokser, på visse områder vil jeg endda sige meget, heldigvis, for det er et udtryk for, at beskæftigelsen er øget og antallet af bistanndsklienter er faldet. Folk er ikke længere hjemme og passe deres børn, men ude i aktiv beskæftigelse.

Så det er såmænd den blankocheck, der ligger i SF's dagsordensforslag, der er årsagen til, at vi ikke kan stemme for den. Det er det, vi andre kalder økonomisk ansvarlighed, og det er det, som hr. Villy Søvnald også bekræftede, at SF ikke udviste sidste år, da vi behandlede aktstykket i Finansudvalget.

Så til hr. Frank Aaen, der siger: Er det ikke en god idé at sige til de kommuner, der af forskellige grunde endnu ikke opfylder ønsket om en pasningsgaranti, at nu får I nogle ekstra penge, nu får I et særtilskud fra statens side. Så kunne vi klare det sådan. I 10 år skulle vi give ekstra tilskud.

Jeg vil godt sige: Nej, det er dog en ualmindelig dårlig idé. For hvad betyder det? Det betyder, at alle de kommuner, som opfylder pasningsgarantien, som har gjort sig en ekstra økonomisk anstrengelse, som virkelig har ydet noget for at leve op til Folketingets og regeringens målsætninger, reelt kommer til at betale, og de, der ikke har gjort noget, de, der har siddet med hænderne i skødet, ja, de skal bare have

statspenge for ikke at gøre noget. Nej, det synes jeg er den ringeste idé, hr. Frank Aaen har fostret længe.

Thor Pedersen (V):

Traditionen tro skal vi her om foråret have en forespørgsel fra SF omkring de kommunaløkonomiske forhandlinger med kommuner og amter. Den ret har SF, og det skal ikke kritiseres, men sagt i respekt for magtens tredeling er det nu engang ikke Folketinget, der forhandler, det er regeringen.

Det skal dog ikke forhindre mig i at benytte lejligheden til at komme med nogle principielle, generelle betragtninger omkring samspillet mellem kommuner og stat og de aktuelle problemer, som kommuner og amter står over for.

Vi er i Venstre, og det er vel ikke overraskende, tilhængere af et udstrakt kommunalt selvstyre, og til dette hører, at en kommune har retten til at træffe afgørelser og vælge løsninger, som ikke nødvendigvis vælges af andre kommuner eller af partier i Folketinget. Kommunalt selvstyre har kun mening, hvis man respekterer den enkelte kommunes eget valg. Hvis man er politisk uenig i en kommune, ja, så er det præcis det, man har kommunalvalgene til at rette op på.

Derfor er der alarmklokker, der ringer, når f.eks. SF her spørger regeringen, hvilke kommunale opgaver der skal op- eller nedprioriteres i de kommende år.

Det er jo ikke et spørgsmål, man skal stille til regeringen, det er et spørgsmål, som man skal stille i den enkelte kommune, til de enkelte byråd. Men desværre er der en tendens til, at mange i Folketinget taler pænt om det kommunale selvstyre, men kun, så længe kommunerne træffer de beslutninger, man selv er enig i.

Men jeg vil gerne slå fast med syvtommer-søm, at vi i Venstre mener, at kommunerne skal have maksimal kompetence og maksimalt ansvar.

Så kan man spørge, om der ingen grænse er. Det er der. Der er den klare grænse, at kommunerne alene skal have kompetence på de områder, hvor borgerne ikke lige så godt kan løse opgaverne selv. Vi ønsker altså ikke, at staten skal udlægge opgaver til kommunerne, for at kommunerne skal have den størst mulige magt. Uddelegering skal derimod sikre, at kommuner og amter får maksimal mulighed for at uddelegere til borgerne og dermed sikre, at den enkelte får størst mulig indflydelse på egen dagligdag.